

Piata nedeľa cez rok B

Mk 1, 29 – 39

7. február 21

Milé sestry a bratia v Kristovi

Markovo evanjelium, ktoré sa prihovára predovšetkým čitateľom z pohanského, nebiblického prostredia, chce zodpovedať otázku kto je Ježiš Kristus. Vychádza pritom z túžob, ktoré sú spoločné všetkým ľuďom bez rozdielu pôvodu: z túžby po naplnenom živote, z túžby po zdraví - aby sme mohli žiť bez obmedzení chorobami.

Solidaritu s našimi obyčajnými ľudskými problémami naznačujú všetky dnešné čítania. Starozákonný Jób stelesňuje ľudský zápas so životom, boj so životom, ktorý vyzerá ako hlavný údel človeka. Jób sa sťažuje, že jeho život plynie v bolestiach, v trápení: od rána do večera. Jób síce trpí, ale na druhej strane hovorí, že „jeho dni (hoci bez nádeje) utekajú rýchlejšie ako tkáčsky člnok.“ Rýchlosť času v tomto prípade je skôr výsledkom túžby po naplnení: aby ho Boh vyslobodil z jeho trápenia. Veď inak v trápení sa nám čas skôr vlečie. (Zaujímavý podnet v tomto ohľade poskytuje prieskum z Británie, ktorý sa týkal otázky vnímania času počas pandémie a lockdownov. Len 20% ľudí udávalo, že nevníma teraz žiadnu zmenu v plynutí času, 80% naproti tomu áno. Pritom polovici tejto skupiny, 40% sa zdá, že čas sa počas pandémie vlečie pomalšie, pre druhých 40% naopak čas plynie rýchlejšie ako predtým. Je to závislé (okrem už tradičnej polarizácie britskej spoločnosti 🐼) aj od celkového nastavenia nášho života – či len premýšľame nad ohrozením a očakávame kedy už konečne príde návrat k predošlému „normálu“; alebo sa snažíme napriek všetkému činnorodo využiť čas.)

Pavol v dnešnom úryvku Prvého listu Korinťanom zasa solidárne s nami so svojimi poslucháčmi píše o sebe, že „sa stal služobníkom všetkých, aby získal všetkých. Pre všetkých sa stal všetkým, aby získal aspoň niektorých.“ Pavol sa nepotreboval cez poznanie radostnej zvesti evanjelia vyvyšovať nad ostatných, naopak podstatu tejto zvesti vnímal ako otvorenie sa nášho života, celej našej bytosti pre druhých.

A dnešné čítania vrcholia evanjeliovým uzdravením Šimonovej - Petrovej svokry. Nebolo to nič zložité: Ježiš Petrovu príbuznú chytil za ruku, zdvihol ju, pomohol jej narovnať sa a ona vyzdravela, dokonca začala prítomných hneď obsluhovať. Prečo to v Ježišovom prípade bolo také jednoduché, prečo dnes často nepomôže ani celá batéria zdravotníkov? Ježišove uzdravenia vychádzali z vnútra bytosti človeka, spočívali v celkovom „narovnaní“ človeka, vzpriamení jeho bytosti, takže už nič neprekážalo praktickému životu. Dnes často chýba práve niekto, kto by človeku pomohol „narovnať sa.“ (Bohužiaľ ani cirkev nevníma sama seba terapeuticky - ako spoločenstvo, ktoré podáva zraneným pomocnú ruku, skôr sa v prvom rade chápeme dogmaticko-moralisticky. Pápežova predstava cirkvi ako „poľného lazaretu“, v ktorom v prvom rade lieči a nemoralizuje pritom, je aj mnohým kresťanom cudzia).

Ešte jedna vec ma zaujala na rozprávaní dnešného evanjelia. Ježiš potom, ako uzdravil mnohých a vyhnal mnoho zlých duchov povedal apoštolom: „Pod'me inde, do okolitých mestečiek, aby som aj tam kázal, veď nato som prišiel.“ Z toho vyplýva, že uzdravovanie a kázanie u Ježiša sú identické,

navzájom prepojené. Ak rozumieme správne, Ježišovo kázanie samotné, jeho slovo malo takú moc, že uzdravovalo, naprávalo životy bez toho, aby musel robiť nejaké gestá, či vyslovovať nejaké liečivé formuly. To môže byť veľkou výzvou aj pre dnešný svet. Naša objektná reč, ktorou sa pýšime a na ktorej je postavená dnešná veda, je síce popisne presná, ale na druhej strane sa už nevie dotknúť „jadra“ človeka, pohnúť jeho srdcom, nedokáže životy ľudí premieňať „zvnútra“, tak ako to dokázali ozajstní proroci, či slovo Ježiša Krista. Do popredia sa dostala pravda ako objekt, ktorý možno dokazovať, obhajovať, potvrdzovať. Kresťanstvo, ktoré na začiatku chcelo preniknúť do civilizácie rímskej ríše, (inkulturovať sa) bohužiaľ prevzalo aj túto „chorobu“ rímskeho myslenia. Dnešné evanjelium nám naznačuje, že Ježišovo poslanstvo nesmieme rozdrobiť na „pravdy“, mnoho drobných právd, ktoré nám zatienia samotného Ježiša, ktorý k nám chce prísť priamo, nie cestou dokazovania. Chce sa dotknúť nášho srdca, vzpriamiť naše životy, nie nás poučovať. To bol zmysel jeho kázania. Chce sa dotknúť celku nášho bytia, všetkých sfér nášho života – od najvnútornejšieho jadra našej bytosti – našej duše, cez naše telo, cez otázky nášho začlenenia do spoločnosti až po najhlbšie otázky našej bytosti.

Na záver teda ešte jeden podnet. Často sa dokážeme so svojimi blíznymi sporiť o rôzne malichernosti (vo vedomí, že máme pravdu) a pritom nám uniká to podstatné, čo by sme si mohli a mali povedať. Skúsme sa preto s Kristom vrátiť k priamej reči, ktorá sa paradoxne nepotrebuje schovávať ani za pravdu.